

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΑΠΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ.

ΕΤΟΣ ΙΑ΄.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1881.

ΑΡΙΘ. 168.

Συνδρ. έτησ. έν Έλλάδι Δρ: Ι.

Αΐφ' ΕΘΝΕΙΣ

Είς οὐδένα, πλην τών τακτικῶν ἀναποκριτῶν, στέλλεται «ἡ Ἐφημερίς τῶν Παιδῶν» ἄνευ προκληρωμῆς.

Εξωτερικῶ 2.

Έν ὁδοῦ Ἀλάου ἀριθ. 39.

Τὰ ἀρχαία ἀνάκτορα τοῦ Κροῦ.

Οἱ κήποι, οἱ ὅποιοι φέρουν τὸ ὄνομα τοῦτο, καὶ χρησιμεύουν ἤδη πρὸς ἀναφυγὴν τῶν κατοίκων τοῦ Λονδίνου ἀπετέλουν μέρος τῶν ἀνακτόρων τοῦ Κροῦ, ἐκ τῶν ὁποίων ἔλαβον καὶ τὴν ὀνομασίαν, ἐπομένως ἦσαν ἰδιωτικοὶ κήποι τοῦ βασιλέως. Κατὰ τὸ 1840 ὅμως οἱ κήποι οὗτοι ἠγολήθησαν εἰς τὸ δημόσιον καὶ ἔκτοτε πᾶς ἀνθρώπος δύναται νὰ μεταβῇ διὰ τοῦ σιδηροδρόμου ἢ δι' ἀμάξης μετὰ τῆς οἰκογενείας του καὶ περᾶσαι ὁλόκληρον τὴν ἡμέραν καθήμενος ὑπὸ τῆν σκιάν τῶν δένδρων, τρώγων καὶ πίνων καὶ διασκεδάζων, καὶ ἐπισκεπτόμενος τὰ διάφορα μέρη αὐτοῦ, ἰδίως δὲ τὸ οἰκοδόμημα τῶν φοινίκων, τὸ ὁποῖον κυρίως εἶναι ὕψιστον, 380 ποδῶν τὸ μῆκος, καὶ πρὸς στέγασμα τοῦ ὁποῦ ἐγκραίασθησαν ὕψιστοι 45,000 τετραγωνικῶν ποδῶν. Εἰς τὸ κεντρικὸν μέρος, τὸ ὁποῖον εἶναι 60 ποδῶν τὸ ὕψος, καὶ τὸ ὁποῖον ἔχει σχῆμα δόμου, ὑπάρχει κυκλοτερὴς ἐξώστης, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνέρχεται τις διὰ σιδηρᾶς κλίμακος, καὶ ἀπ' αὐτοῦ δύναται ὁ ἐπισκεπτόμενος νὰ θεωρῇ κάτωθεν ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν διαφόρων εἰδῶν τῶν φοινίκων, οἵτινες ἀποτελοῦν ὠραῖον διάσος.

Ὅλαι αἱ ὁδοὶ τοῦ εὐρυτάτου τούτου κτιρίου εἶναι χρωματισμέναι διὰ χρώματος κτρινωποῦ, ὅπερ μετριάξει τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου τὸ θέρος, ἀπεδείχθη δὲ ἀπὸ τὴν πείραν, ὅτι τὸ χρῶμα τοῦτο συντελεῖ καὶ εἰς τὴν ἀσθενεῖαν τῶν ἐντὸς τοῦ κτιρίου φοινίκων.

τῆς Ἀνατολῆς ἐδημοσιεύθη ἡ εἰκὼν τοῦ κρυσταλλίνου τούτου κτιρίου μετὰ περιγραφὴν ἐκτεταμένην τῶν κήπων τούτων, καὶ εἰς αὐτὴν παραπέμπομεν τοὺς θέλοντας νὰ μάθωσι περισσότερα περὶ τούτου.

Εἰς τοὺς κήπους τούτους εἶναι φυτευμένα πολλὰ καὶ ποικίλα εἰδηφυτῶν καὶ ἀνθῶν μετακομιθέντα μετὰ πολλὴν δαπάνην ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, ἰδίως αἱ ποικιλίαι τῶν φοινίκων εἶναι πολλαὶ καὶ ὠραῖαι.

Τὰ ἀρχαία ἀνάκτορα τοῦ Κροῦ.

Ἡ εἰσοδος εἰς τοὺς κήπους τούτους ἀπᾶς τῆς ἐβδομάδος, ἂν δὲν ἀπατώμεθα, εἶναι ἐλευθέρη εἰς πάντας ἄνευ πληρωμῆς, τὰς λοιπὰς ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος ἕκαστος πληρώνει ἡμισυ βελήνιον ἢ φράγκον διὰ τὴν εἰσοδον, καὶ δέκνεται νὰ μείνῃ ἐντὸς αὐτῶν ὁλόκληρον τὴν ἡμέραν.

Διὰ τοὺς ἐργάτας καὶ πτωχοὺς τῆς μητροπόλεως οἱ κήποι οὗτοι καθὼς καὶ πάντας οἱ κήποι τοῦ Λονδίνου εἶναι μέγα εὐτύχημα, διότι ἀπολαμβάνουν εἰς αὐτοὺς ὄρεϊ καὶ αὐτοὶ οἱ πλουσιώτατοι.

Οἱ κήποι οὗτοι συντηροῦνται ἐν μέρει μὲν ὑπὸ τῆς πόλεως, ἐν μέρει δὲ ὑπὸ τῶν εἰσπραξέων τῶν εἰσθητῶν· τινὲς δὲ τῶν κήπων τοῦ Λονδίνου, ὡς ὁ διάσημος Ζωολογικὸς κήπος, ὄχι μόνον ἀπατῶν ἐκ τῆς πωλήσεως τῶν εἰσθητῶν τὰ ἔξωθ' αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ ἀποφί-

ρουν ἱκανὸν περίσσευμα πρὸς ἐπέκτασιν καὶ καλλιέργειαν αὐτῶν. Δυστυχῶς παρ' ἡμῖν περὶ τοιούτων κήπων ἔχι μόνον δὲν φροντισόμεν, ἀλλὰ καὶ τὰ ὑπάρχοντα βάσει καίμεν χάριν τῶν ὀλίγων αἰγῶν!

Εἰς τὸ φύλλον τῆς 12 Ἀπριλίου τοῦ 1880 τοῦ Ἀστέρως

ΦΩΛΕΑ ΠΟΙΚΙΛΑΝΘΟΥΣ.

Μεταξύ των άπειρων ποικιλιών, υπό τας οποίας παρίσταται εις ημάς τὸ λεγόμενον ένστικτον, εις τὰ ζῶα ἢ ἀναφερομένη και σχετιζομένη με τὴν κατασκευὴν τῆς κατοικίας

των εἶναι ἡ περιεργοτάτη και θαυμασιωτάτη.

Λάβετε ὡς παράδειγμα τὸν Σκίουρον οὗτος, ὡς γνωρίζουσιν ἀναγνώσται μου, κατασκευάζει τὴν κατοικίαν του σνήθως εις ποταμούς, ὡς νὰ ἐμαθήτευσεν πλησίον εις ἰκανὸν ἐυλουργὸν και οἰκοδόμον, κόπτει τὴν ἀναγκαίαν ξυλείαν, μεταφέρει αὐτὴν εις τὸν τόπον ὅπου ἐπιθυμῆι νὰ κατασκευάσῃ τὴν κατοικίαν του, κατασκευάζει τὸν σκελετόν, διαρίζει τὸ ἐσωτερικὸν εις δωμάτια πρὸς ὑπνον, πρὸς γέννησιν και προφύλαξιν τῶν νεογνῶν, πρὸς ἀποταμίωσιν τῆς τροφῆς, κλ.

Παρατηρήσατε τὰ έντομα και ἰδίως τὴν μέλισσαν με ὁποῖαν τέχνην κατασκευάζει τὴν κηρύθραν

τῆς, οἰκονομῶσα ἐντελῶς τὸν χῶρον διὰ τοῦ ἐκαστοῦ σχήματος, τὸ ὁποῖον δίδει εις τὰ φατνία τῆς, πρὸς ἐναποταμίωσιν τοῦ μέλιτος και τῆς ἐναποθέσεως τῶν ὠῶν τῆς.

Λάβετε τοὺς μύρμηκας, πόσον θαυμασίως κατασκευάζει τὴν κηρύθραν

ζῶον τὰς ὑπογίους φωλεάς των, διαριρῶντες αὐτὰς εις ἀνώγεια και κατώγεια, εις ἀποθήκας, νοσοκομεία, θάνατα, κ.τ.λ. και πῶς ἐξασφαλίζουν ὅλα ταῦτα ἀπὸ τῆς βροχῆς και τῆς ὑγρασίας.

*Ἐλθετε εις τὰ πτηνά και ἐκεῖ θέλετε ἴσθαι θαυμαστά.

πράγματα, ἔχετε λούμενα ὑπὸ τοῦ ένστικτου τοῦτου.

Κοιτάξατε τὴν χελιδόνα, πόσον ἑραία και ἀσφαλῶς κίττει τὴν φωλεάν τῆς! Τὰ στρουθία ἐπίσης και διάφορα ἄλλα πτηνά λαμβάνουν πολλὴν φροντίδα εις τὴν κατασκευὴν τῆς φωλεᾶς αὐτῶν. Ἐπειδὴ δὲ μετ' αὐτῆς συνέχεται ἡ ἐξασφάλις τῶν νεογνῶν των και ἡ διαίωσις τοῦ εἶδους των, ἡ Πρόνοια ἐνεφύευσεν εις αὐτὰ και πάντα τὰ ζῶα τὸ καλούμενον ένστικτον, ὑπὸ τοῦ ὁποῖου δὴρῶνται, χωρὶς νὰ γνωρίζουν και τὸν λόγον, εις τὸ νὰ λαμβάνουν πᾶν προφυλακτικὸν μέτρον, δυνάμενον νὰ ὑπερασπίσῃ αὐτὰ και τὰ νεογνά των και αὐτῶ νὰ προφυλάξῃ τὸ εἶδός των ἀπὸ ἀφανισμῶν.

Ἡ προκειμένη

εἰκὼν παριστᾷ φωλεάν ἐνδὲ τῶν μικροτάτων ἀλλ' ὡς ραισιότατων πτηνῶν, τὰ ὁποῖα ζοῦν εις τὴν Νότιον Ἀμερικὴν. Ἡ φωλεὰ αὕτη εἶναι κατασκευασμένη ἐπὶ φραγκοσκίας, ἡ ὁποῖα διὰ τῶν ἀκανθῶν τῆς προφυλάττει τὰ ὠὰ και νεογὰ τοῦ μικροῦ και ἀδυνάτου τοῦ-

Φωλεὰ Ποικιλανθοῦς.

του πηγού από πολλούς έχθρους, οι όποιοι θα κατέστροφον αυτά άνευ της προφυλάξεως ταύτης.

Είς άλλα μέρη, όπου ό έχθρός είναι έπιρροιώτερος, τὰ μικρά ταύτα πηγὰ κατασκευάζουν τὰς φωλεάς των εις τὰ λεπτότατα κλωνάρια ττοιούτων δένδρων, όποιον ή φυλλάρα, ώστε ούτε αυτοί οι επιδέξιοι περι τὸ δεινδροβατείν πθηκας δέν δύνανται νὰ τὰς φθάσουν.

Άλλά, ήμπορουν νὰ έρωτήσουν πολλοί των μικρών μου φίλων, δέν μὰς λέγεις τί είναι αυτό τὸ ένστικτον; Η έρώτησις αύτη όσον λογική και έρθή είναι, άλλο τόσον είναι δύσκολος, έπειδή ήμείς ό,τι περι τούτου γνωρίζομεν είναι αι έργασίαι του, έξ αούτων δέ κρίνοντες δύνάμεθα μετά τινος βεβαιότητος νὰ είπωμεν ότι έυστακτον είναι δύναμις τις δια τής οποίας έπαντα τὰ ζώα, χωρίς προηγουμένην έιδαχήν ή πείραν, χωρίς συλλογισμόν ή σκέψιν και χωρίς τινα σκοπόν, όδηγούνται άλανθάτως νὰ κάμνωσιν αυτομάτως ό,τι είναι άναγκαίον πρὸς διατήρησιν τοῦ ατόμου των και διαίωσιν τοῦ είδους των. Ττοιούτον ένστικτον παρατηρούμεν εις τὸν θηλασμόν των νηπίων — ταύτα άμα γεννηθούσιν, λαμβάνουν τὸν μαστόν και αυτομάτως βοζαίνουσι, χωρίς νὰ τὰ διδάξῃ τις.

Η παρουσία τοῦ ένστικτου έν τοῖς ζώοις είναι μία των ίσχυρών αποδείξεων τής ύπέρθεως Πανσόφου και άγαθοῦ Δημιουργοῦ, σκοπίμου και έν αγαθότητι δημιουργήσαντος τὰ πάντα.

Η μικρά Έλένη παρηγορούσα τὸ όρφανόν.

ΚΑΝΟΝΕΣ ΖΩΗΣ.

- 1) Ουδέποτε άφινε δειά τήν άδριαν θυτιδύνασαι νὰ πράξῃς σήμεραν.
 - 2) Μη βαρύνης ποτέ άλλους δι' όσα σὺ ή ίδιος ήναςαι νὰ πράξῃς.
 - 3) Ποτέ μη δαπανῃς τὸ άργύριόν του πριν λάθῃς αὐτό.
 - 4) Μη αγοράζῃς ποτέ ό,τι δέν χρειάζεσαι, διότι είναι εύθηρόν.
 - 5) Περισσότερα δαπανώμεν δειά τήν υπερηφανίαν, ή δια τήν πείραν, τήν δέψαν, και τὸ ψύχος.
 - 6) Ουδέποτε μετανοεί τις, ότι θραγεν άλλων.
 - 7) Ουδέν όχληρόν, τὸ όποιον πράτομεν έκουσίως.
 - 8) Πόσην λύπην προέξενήσαν εις ήμας δεινά, τὰ όποιον ουδέποτε συνέθησαν!
 - 9) Τελέθνε τὰς ύποθέσεις σου όσον τὸ δυνατόν φιλικώς.
 - 10) Όταν θυμώνης άρθῃς μέχρι των 10, πριν ή όμιλήσης όταν δέ βαρυσθυμώνης, έως 8 κατόν.
- Θ. Ίεφφερσιου.

ΤΟ ΟΡΦΑΝΟΝ.

1. Πέθαν' ή μένισ μου και ό μπαμπάς πριν τούς ιδού, κ' έμεινα έρημο και μοναχί....
2. Τώρα μου άρπαξεν ό νεκροθάπτης και τήν Σοφην, τήν μόνην σύντροφον και άδελφήν...

3. Ἐπάνω ἀπ' τὰ σύννεφα μίαν ἡμέρα ποτὲ εἶ ἔγώ
θὰ πλ' νὰ τοὺς εὖρω, νὰ μὴ πονῶ;
4. Ἐγκαθὰ, ἄμωε, μὲ ποῖόν νὰ παίξω, νὰ τραγουδῶ;
μόνο, κατόπινο πᾶς νὰ περνῶ;
7. Αὐτὴ μ' ἐμάνθανε νὰ συλλαβίζω καὶ νὰ μετρῶ
πλὴν τώρα μ' ἄφησε τόσο μικρό!
8. Βλέπει, Ἐλένη, εἶ ἔγω σὸ χέρι, καὶ τί φορᾶς;
εἶναι τὸ πένθος μου τὸ φλογερό.

Ὅρνις στενοχωρομένη εἰς τὴν θείαν τῶν ὑδροβίων νεοσσῶν της.

5. Αὐτὴ μ' ἐκτένιζε καὶ μὲ φιλοῦσε γλυκά, γλυκά.
Αὐτὴ μ' ἐκότταζεν ἀδελφικά.
6. Τὰ παπουτσάκια μου δὲν ἔμπορῶ νὰ βρω καὶ καρτερῶ,
νὰ μάθω μάθημα' ἔγώ τὸ μαρῶ;
9. Ἀφ' οὗτου πέταξεν ἡ ἀδελφή μου στὸν οὐρανῶ,
αὐτὸ ἔχω σύντροφον παντοσεινό.
10. Ἀρά γ' ἀκούει τὰ κλαύματά μου πᾶσαν αὐγὴν;
βλέπει τὰ δάκρυα καὶ τὴν κραυγὴν;

11. «Πολύ καλλίτερον ἴσως θὰ ἦναι νὰ προσπαθῆς
επαιδαῖαι φρόνιμο, πῶς νὰ γενῆς.»
12. «Μόνο, κατόπιν δὲν εἶναι τώρα, εἰν' ὁ Χριστὸς
φίλος καὶ σύντροφος λαὸν πιστὸς.»

Λ. κνότατον μέρος τοῦ δάσους. Ἐκεῖ δὲ ῥιφθεὶς ἐπὶ τοῦ
ἐδάφους ἤρχισε νὰ κλαίῃ καὶ ὑδύρεται ὄχι μόνον διὰ
τὸν βάρβαρον τρόπον, μετὸν ὅποιον τὸν μετεχειρίσθη
ὁ Χάνς, ἀλλὰ καὶ διότι ἐχωρίσθη ἀπὸ τὸν μικρὸν φί-

Ὁ Μαυροθοωρῆς ἀνευρίσκων τὸν Ἑρῖκον ἐντὸς τοῦ δάσους.

ΤΟ ΣΠΗΛΑΙΟΝ ΤΩΝ ΛΗΣΤΩΝ.

(Ἰδὲ προηγούμενον ἀριθμὸν.)

Τόσον μέγας ἦτο ὁ φόβος τοῦ πτωχοῦ Ἑρῖκου, ὥ-
στε δὲν ἔπαυσε τρέχων, ἕως οὗ ἐκρύφθη εἰς τὸ πω-

λον, ὅστις ἔδειξε τόσῃν πολλῇν καλωσύνην εἰς αὐτὸν,
καὶ πλησίον τοῦ ὁποῖου πρώτῃν φοράν εἰς τὴν ζωὴν
του ἐδοκίμασε τὴν γλυκύτητα τῆς εὐτυχίας ὁ δὲ σολ-
λογισμὸς ὅτι ἡ ἀνέλπιστος αὐτῆ εὐτυχία ἀπωλέσθη

δι' αὐτὸν διὰ παντός, συνέτριβε τὴν καρδίαν του καὶ τὸν ἔκαμνε νὰ προτιμᾷ τὸν θάνατον μᾶλλον παρά τὴν ζωὴν.

Ἐνῷ δὲ ἐκοίτατο εἰς τοιαύτην ἔλεεινήν κατάστασιν, συλλογιζόμενος τὰ συμβάντα τῆς ἡμέρας, ἤλθον εἰς τὴν μνήμην του οἱ λόγοι τοὺς ὁποίους ὁ μικρὸς Ἀλβέρτος τοῦ εἶπε περὶ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ διὰ πρώτην φοράν εἰς τὴν ζωὴν του γονατίσας ὕψωσε τὰς χεῖράς του πρὸς τὰ ἄνω καὶ ἤρχισεν νὰ προσεύχεται ὡς ἑξῆς :

«Ὁ Θεὲ, ἐάν τῷ ὄντι ἦσαι τόσο ἀγαθὸς, δὲν θὰ μὲ ἀφήσης βέβαια εἰς αὐτὴν τὴν μεμονωμένην καὶ τολαίπωρον κατάστασιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκομαι. Πρὸ πάντων ὁμῶς μὴ μ' ἀφήσης νὰ φερθῶ εἰς τὸ σκοτεινὸν ἐκεῖνο σπήλαιον, ἀλλὰ βοήθησόν με ν' ἀνεύρω ἐκ νέου τὸν Ἀλβέρτον, ὅστις ἦτο τόσο καλὸς εἰς ἐμέ. Ἐάν κάμης τοῦτο δι' ἐμέ, θὰ σὲ ἀγαπῶ καθ' ὅλην τὴν ζωὴν μου, καὶ ποτὲ πλέον δὲν θὰ λάβω μέρος εἰς κάμμιναν κλοπὴν.»

Ἡ προσευχὴ αὕτη καθυστάσεν ἀρκετὰ τὴν λύπην του, ἐσπόγγισεν καλὰ τὰ δάκρυά του, καὶ συνησθάνθη ὅτι ὁ Θεὸς ἐπὶ τέλους θὰ τὸν βοηθήσῃ ἀφοῦ τὸν ἐπέτρεψε νὰ ἴδῃ τόσον ὠραῖα πράγματα, δὲν θὰ τὸν κλείσουν πλέον οἱ κακοὶ ἐκεῖνοι Ἀθίγγανοι εἰς τὸ σκοτεινὸν ἐκεῖνο σπήλαιον.

Ἐπειδὴ δὲ ἦτο ἀκόμη ἡμέρα ἀπεφάσισε νὰ ἐπιστρέψῃ ὀπίσω εἰς τὸ μέρος, ὅπου κατὰ πρῶτον εὔρε τὸν Ἀλβέρτον ἀλλὰ δυστυχῶς τόσον εἶχε περιπλανηθῆ ἔντος τοῦ δάσους, ἕνεκα τοῦ τρόμου, τὸν ὁποῖον τοῦ ἐπροξένησεν ὁ σκληρὸς ἐκεῖνος Χάνς, ὥστε ἂν καὶ περιεπάτησε πολὺ ἔντος αὐτοῦ, δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀνεύρῃ τὸ μέρος, τὸ ὁποῖον ἐπεθόμει.

Τελευταῖον μετὰ πολλὸν κόπον εὔρε μονοκαπὸν τι, τὸ ὁποῖον μετὰ χαρᾶς ἠκολούθησεν, διότι ἠλπίζεν, ὅτι θὰ τὸν ἔφερον εἰς τὸ ποθητὸν μέρος. Ἐνῷ δ' ἐβαδίζε χαίρων, ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ ἔδλεπε τὴν ἀγαπητὴν μορφήν καὶ θὰ ἤκουε τὴν γλυκεῖαν φωνὴν τοῦ μικροῦ Ἀλβέρτου, ἤκουσεν αἰφνιδίως διὰ μέσου τοῦ πυκνοῦ φυλλώματος τοῦ δάσους τὸν ἦχον βημάτων καὶ ἀκουσῶς ἤρχισεν νὰ τρέμῃ ἐκ τοῦ φόβου.

Τὸ προαίσθημα τοῦτο τοῦ φόβου ἐπραγματοποιήθη, ὅταν μετ' ὀλίγον ἤκουσε τὴν τραγεῖαν φωνὴν τοῦ Μαυροδοωρῆ λέγοντος,

«Ἄ, κύρ Ἐρῖκε! δὲν μὲ λέγεις πῶς εὐρέθης ἐδῶ; Χαίρω, ὅτι δὲν ἐλησμώνησες τοὺς παλαιούς σου φίλους, καὶ διὰ τοῦτο ἤλθες νὰ μᾶς εὔρης πάλιν!»

«Ποτὲ πλέον δὲν θὰ ὑπάγω μαζὺ σου, Μαυροδοωρῆ,» ἀνέκραξεν ὁ Ἐρῖκος. «Θέλω νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸν Ἀλβέρτον· αὐτὸς εἶναι καλὸς εἰς ἐμέ, ἐνῷ σύ ἦσο σκληρὸς καὶ κακός.»

«Λοιπὸν πραγματικῶς ἐπροσπάθησες νὰ δραπετεύσῃς, κύρ Ἐρῖκε!» εἶπεν ὁ Μαυροδοωρῆς με ὀργήν. Κτυπήσας δ' αὐτὸν εἰς τὴν κεφαλὴν τὸν ἔλαβεν ἀπὸ τὴν χεῖρα καὶ τὸν ἔσυρε, θέλοντα καὶ μὴ θέλοντα εἰς τὸ σπήλαιον! Ἄλλ' ὁμῶς ἀντὶ δὲ νὰ τὸν τιμωρήσῃ, ὅπως τὸν ἐφοβέρισεν, ἅμα εἰσῆλθον εἰς τὸ σπήλαιον, ἤλλαξε τὸν τόνον τῆς φωνῆς του καὶ ἤρχισεν νὰ τὸν ἐρωτᾷ τί εἶδε καὶ τί ἤκουσε, καὶ τοῦ ὑπεσχέθη, ὅτι δὲν θὰ τὸν ἔρριπτεν εἰς τὸν τρομερὸν ἐκεῖνον λάκκον, ἐκτός, ἐὰν ἐπροσπάθει ποτὲ νὰ δραπετεύσῃ ἐκ νέου.

(Ἀκολουθεῖ.)

Η ΔΙΑΤΗ ΤΗΣ ΟΡΝΙΘΟΣ.

(Ἴδε σελίτα 440.)

1. Τὰ παράξενα στὸν κόσμον τόσο ἀρθροα συμβαίνουν ὥστε χιλιάδες τόμοι γίμουν ἀπὸ παραμῦθια, στιγματίζοντα τὴν πλάνην καθενὸς καὶ τὴν συνήθειαν.
2. Καὶ διὰ νὰ ἀποδείξουν προῖόν τῆς ἀλογίας κἄθε σφῆλαιμα τῶν ἀνθρώπων, ἔφεραν στὸ μέσον τῶν, ἐμιλοῦντα κατὰ μέρος, ἢ στεκατόμενα ἀέρια.
3. Πολλοὶ εἶναι ποὺ δὲν εἰσὺρον ἀνθρώπος τι ζῶον εἶναι, καὶ ὅταν βλέπουν χεῖρα πόδια ἀνὰ δρόμῳ καὶ ἓνα κεφάλι ἀνθρώπου τὸ ὀνομαζέουν, ὡς τὸ εἶπαν πολλοὶ ἄλλοι.
4. Ἄλλὰ τούτων τὴν μαρτίαν ἔρχεται ἓνας Διογένης καὶ ἐξελέγχει κατὰ κράτος μ' ἓνα πετεινὸν στὰς χεῖρας, μαθημένον, μὲ ἓν πόδας καὶ δρό κτέρυγας ὡς χεῖρας.
5. Τοῦτο ἔπαθε καὶ ἡ ὄρνις, ἅμα εἶδεν αὐτὰ ἀσπρά, καὶ σχεδὸν σάν τὰ δικὰ τῆς εἰς τὸ μέγεθος καὶ βάρος, ὀρνιθία εἶναι, εἶπε, καὶ τὰ ἔλαβε μὲ θάρρος.
6. Ἄλλ' ἀφοῦ ἔγεινε μήτηρ καὶ τὰ ἔβγαλε πουλάκια, μὲ μεγάλην ἀπορίαν εἶδε πῶς ἦσαν καπακάκια, καὶ ἔτρεξαν εὐθὺς στὸ ὕδωρ, ὅ ἀπὸ τὴν δ' ἐμειναν τὰ φλοῦδα.
7. Μὲ τὴν ὄρνιθα ποὺ εὔρεν αὐτὰ ἕξεν νὰ κλωστήσῃ παραβάλλεται ὁ πόθος ἐπὶ πράγματι ἄλλοτριων, ὅστις τέλος ἔχει πάντα τὴν ζωὴν τὸν ἴδιον.
8. Λέγει δὲ καὶ εἰς καθένα, «Φρόντιζε νὰ ἀποκτήσῃς, ὅτι ἠμπορεῖς νὰ ἔχῃς διὰ πάντα ἰδικόν σου, γὰρ νὰ μὴ φανῇ μὴ μέρη ἀνθρώπων ὁ θησαυρός σου»

Α.

Ἡ μικρὰ μάρτυς.

Τὸ πραγματικὸν τοῦτο διήγημα συνιστῶμεν εἰς τὴν περισεκαμμένην ἀνάγνωσιν πάντων τῶν μικρῶν ἀναγνωστῶν τῆς «Ἐφημ. τῶν Παίδων.»

Πρὸ τίνος καιροῦ κοράσιον ἑνεαετὲς περίπου προσε.

κληθῆ ὡς μάρτυς εἰς μίαν δίκην κλέπτου τυπὸς εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Τὸ κοράσιον εἶδε τὴν κλοπὴν πραχθεῖσαν εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν του, ἐπομένως ἡ μαρτυρία του ἦτο πολὺ σπουδαία. Ὁ δικηγόρος, ὅστις ὑπερασπίζετο τὸν κλέπτην, δὲν ἤθελε τὸ κοράσιον νὰ ἐμφανισθῆ ὡς μάρτυς, διότι ἐγνώριζεν, ὅτι πᾶς λόγος αὐτοῦ εἰς τὴν συζήτησιν θὰ ἦτο κατὰ τοῦ πελάτου του.

Εὐθὺς λοιπὸν ἀφοῦ παρουσιάσθη, τὴν ἠρώτησεν, «Αἰμιλία, γνωρίζεις τὴν φύσιν τοῦ ἔρκου;» «Δὲν γνωρίζω τί ἐνοοῖτε, κύριε, ἀπεκρίθη αὐτῇ. Ἄ Ἰδοῦ», εἶπεν ὁ δικηγόρος πρὸς τὸν δικαστήν «αὐτὴ δὲν ἐνοοῖ τὴν φύσιν τοῦ ἔρκου, τοῦτο δὲ εἶναι ἀρκοῦσα ἀπόδειξις ὅτι δὲν εἶναι καταλλήλος ὡς μάρτυς ἡ μαρτυρία της δὲν δύναται νὰ ληφθῆ ὑπ' ὄψιν».

«Ἄς ἴδωμεν,» εἶπεν ὁ δικαστής. «Ἐλθε ἐδῶ μικρὰ μου κόρη, καὶ εἰπέ μου, ὠρκισθῆς ποτέ;»

Ἡ ἐρώτησις αὐτῇ ἔκαμε τὴν μικρὰν Αἰμιλίαν νὰ κοκκινήσῃ, ἀλλὰ συναίμα καὶ ἀπεκρίθη,

«Ὁχι, κύριε.»

«Δὲν ἐνοοῦ, ἂν ἐλαθὲς ποτε ψευδῆ ἔρκου,» εἶπεν ὁ δικαστής.

«Ἐδῶκαίς ἕως τώρα καμμίαν μαρτυρίαν ἐνώπιον δικαστηρίου;»

«Ὁχι, κύριε.»

«Γνωρίζεις τί βιβλίον εἶναι τοῦτο;» εἶπεν ὁ δικαστής ἐγχειρίσας αὐτῇ τὴν Ἀγίαν Γραφήν.

«Μάλιστα, κύριε, αὐτὴ εἶναι ἡ Γραφή.»

«Ἀνέγνωσε; ποτέ τὸ βιβλίον τοῦτο;»

«Μάλιστα, κύριε, ἀναγινώσκω αὐτὸ καθ' ἑκάστην ἡμέραν.»

«Γνωρίζεις τί εἶναι ἡ Γραφή, τέκνον μου;»

«Μάλιστα, εἶναι ὁ λόγος τοῦ μεγάλου Θεοῦ.»

«Καλὰ, τώρα λοιπὸν, ἀγαπητόν μου τέκνον, θέσε τὴν χεῖρά σου ἐπὶ τοῦ βιβλίου τούτου.»

Αὕτη ἔθεσε τὴν χεῖρά της ἐπ' αὐτοῦ τρέμουσα· ἐκείνος δὲ τότε ἐπανάλαβεν εἰς αὐτὴν τὸν τύπον τοῦ ἔρκου. Αὕτη δὲ μὲ τὴν χεῖρά της ἐπὶ τοῦ βιβλίου ἐπανέλαβε, «ὀρκίζομαι ἐπισήμως, ὅτι πᾶν ὅ,τι μέλλω νὰ εἶπω εἶναι ἡ ἀλήθεια, ὅλη ἡ ἀλήθεια καὶ μόνῃ ἡ ἀλήθεια. Εἰς τοῦτο δὲ ἄς μοι ἴται βοήθῃς ὁ Θεός.»

«Τώρα, ἀγαπητόν μου κοράσιον,» εἶπεν ὁ δικαστής, «ὀρκισθῆς ὡς μάρτυς, ἀλλὰ γνωρίζεις καὶ ποῖον θὰ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα, ἐὰν δὲν εἴπῃς τὴν ἀλήθειαν;»

«Μάλιστα, κύριε.»

«Ποῖον;»

«Θὰ φυλακισθῶ.»

«Ἄλλο τι;»

«Μάλιστα, κύριε, δὲν δύναμαι νὰ ἀπολαύσω τὸν Ὀδρανόν.»

«Πῶς γνωρίζεις τοῦτο;»

Αὕτη τότε λαβοῦσα τὴν Βίβλον, διέτρεξε τὰ φύλλα διὰ τῶν δακτύλων της καὶ εὐρούσα τὸ 20ον κεφ. τῆς Ἐξέδου, ἀνέγνωσε τὸν δέκατον ἔκτον στιχ. ἔχοντα ὡς ἑξῆς: «Μὴ ψευδομαρτυρήσῃς κατὰ τοῦ πλησίον σου μαρτυρίαν ψευδῆ!» Ἐμαθον τοῦτο εἶπε πρὶν ἢ δονηθῶ νὰ ἀναγινώσκω τὴν Βίβλον.»

«Σοὶ εἶπέ τις ὅτι ἐμέλλες νὰ παρασταθῆς ὡς μάρτυς εἰς τὴν περίστασιν ταύτην,» ἠρώτησεν ὁ δικαστής.

«Μάλιστα, κύριε. Ἄμα ἡ μήτηρ μου ἤκουσεν ὅτι ἐμέλλον νὰ προσαχθῶ ὡς μάρτυς λαβοῦσά με εἰς τὸ δικαστήριον τῆς ἐξήγησε νὰ εἶπω εἰς αὐτὴν τὰς θέαις ἐντολάς, μετὰ ταῦτα δὲ ἀμφότεραι, ἡ μήτηρ μου καὶ ἐγὼ γονυπετήσαμεν προσηυχῆθημεν ἵνα δονηθῶ νὰ ἐνοηθῶ κόσον κακῶν ἢ κατὰ τοῦ πλησίον ψευδῆς μαρτυρία, καὶ ὁ Θεὸς νὰ μὲ βοηθήσῃ νὰ εἶπω τὴν ἀλήθειαν, ἐὰν τὴν ἐπιούσαν ἐμέλλον νὰ ὑπάγω εἰς τὸ δικαστήριον. Ὅταν δ' ἐξηρχόμην τοῦ δικαστηρίου ἡ μήτηρ μου φιλήσασά με εἶπεν. Ἐνθυμοῦ τὴν ἐνάτην ἐντολήν, καὶ ὅτι πᾶν ὅ,τι μέλλεις νὰ εἴπῃς εἰς τὸ δικαστήριον ὁ Θεὸς θὰ ἀκούσῃ, καὶ θὰ γράψῃ εἰς τὸ βιβλίον τῆς ἐνθυμήσεώς σου.»

«Πιστεύεις τοῦτο;» ἠρώτησεν ὁ δικαστής, ἐνῶ ταυτοχρόνως ἐν δάκρυ ἔλαμψεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, καὶ τὰ χεῖλη του ἔτρεμον ἐκ συγκινήσεως.

«Μάλιστα, κύριε, εἶπε τὸ κοράσιον, μὲ τρόπον, διὰ τοῦ ὁποίου ἐδεικνυαν ὅτι ἐνοοῖ πᾶν ὅ,τι εἶπεν.

«Ὁ Θεὸς νὰ σὲ εὐλογῆτῃ, τέκνον μου,» εἶπεν ὁ δικαστής, «ἔχεις καλὴν μητέρα. Αὕτη ἡ μαρτυρία εἶναι ἱκανή.» Ἐὰν δ' ἐπρόκειτο νὰ δικασθῶ περὶ τῆς ζωῆς μου σήμερον, καὶ ἤμην ἀθῶος τῆς κατηγορίας, θὰ παρεκάλουν τὸν Θεόν νὰ μὲ δώσῃ μάρτυρα τοιοῦτον ὡς τὸ κοράσιον τοῦτο. Ὅθεν θὰ ἐξετασθῆ.»

Ὅτω τὸ κοράσιον ἐξετάσθη, εἶπε τὴν ἀλήθειαν, ὃ δὲ κλέπτης, ἐνοοῖται, κατεδικάσθη.

Ἐν Θεσσαλονίκῃ.

Εὐθαλ. Α.

ΦΡΟΝΗΣΙΣ.

Πρὸς τὴν νεολαίαν.

Καθὼς εἰς τὸ μαγεύμα προστίθεται τὸ ἕλας, Ὅτω καὶ εἰς τὰς πράξεις σου μικρὰς τε καὶ μεγάλας. Ἡ φρόνησις ἄς τίθεται ὡς ἕλας καὶ ὡς βάσις, Τὰ πάντα πράττε σὺν αὐτῇ καὶ δὲν θὰ δειλιάσῃς. Τὰς σκέψεις σου, τὰς κρίσεις σου, αὐτὴ θὰ ὀδηγήσῃ, Αὐτὴ τὰς ἀποφάσεις σου καλῶς θὰ διοικήσῃ. Αἱ χεῖρες σου οἱ πόδες σου, τοῖς ἔργοις ἐκείνης Ἄς τρέχουν, καὶ ἔχωσι τέρμα δόξης, εὐφάνης. Τὰ ὄμματά σου σφέλισε, τὴν ἀκοήν σου κλείσε, Τὴν γλῶσσάν σου χαλίνωσε, ὅποτεν ὀδηγήσῃ Ἄπ' τὴν καλὴν τὴν φρόνησιν, καὶ πόδα μὴ κινήσῃς, Ὅδ' ἕτερον τι μέλος σου, ἂν δὲν τὴν ἐρωτήσῃς.

Μη χύλας' αν χυλαίνωσιν, άλλοι εμπρός, όπως,
Την Φρόνησιν, εἰπέ αὐτοῖς, ἐγὼ θ' ἀκολουθήσω.
Πρόσεχε δὲ μὴ φλυαρεῖς ὑπὲρ σοῦ, ἢ κατ' ἄλλων,
Μήπως βίβηθι ἀνέλπιστα εἰς κίνδυνον μετ' αὐτόν.
I. Π. Β.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Βασιλική συγκατάβασις.

Λουδοβίκος ο΄ 9ος, βασιλεὺς τῆς Γαλλίας εὐρέθη ποτὲ διδάσκων ἐν παιδίον, τὸ ὅποιον ὑπηρετεῖ εἰς τὸ μαγειρεῖόν του, τὴν ἀγίαν Γραφήν. Ἐρωτηθεὶς δὲ διατὶ ἐπραττεν οὕτως, ἀπεκρίθη, «Καὶ αὐτὸς ὁ ποταπιώτατος ἄνθρωπος ἔχει ψυχὴν ἐπίσης πολὺτιμον ὡς τὴν ἰδικήν μου, ἐξαγορασθεῖσαν μὲ τὸ αὐτὸ πολὺτιμον αἷμα τοῦ Χριστοῦ.» Ἐάν ὅλοι οἱ οἰκοδεσπόται καὶ αἱ οἰκοδέσποιναί ἐπραττον ὡς ὁ εὐσεβὴς ἐκεῖνος βασιλεὺς οἱ ὑπηρετεῖται μᾶλλον δὲ θὰ ἴσαν τοιοῦτοι τὴν σήμερον.

Ἡ ἀλήθεια.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ἡ πρώτη ἀνάγκη τῶν θνητῶν ὅστις ἐπιθυμῆται τὴν εὐτυχίαν, καὶ τὴν εἰρήνην τῆς ψυχῆς, δε συνειθίσθη νὰ λέγῃ τὴν ἀλήθειαν ἐκ παιδικῆς ἡλικίας, ἵνα ἔχη αὐτὴν περισσότερο χρόνον συνοδὸν ἐπὶ τῆς γῆς. Δύναται πᾶς τις ἐὼς τέλος νὰ ἐμπιστευθῇ εἰς τὸν φιλαλήθη· ἀλλὰ πῶς νὰ ἐμπιστευθῇ εἰς τὸν ἀπατεῶνα, ὅστις ἀγαπᾷ ἐκ φάσεως τὸ ψεῦδος; Μακρὰν ἡμῶν ἡ δολιότης αὐτῆς μωροὶ τινες ἀγαποῦν αὐτὴν χωρὶς νὰ γνωρίζουν μακρὰν ἡμῶν ἡ τύφλωσιν αὐτῆς. Ὑδὲνα φλοῦν ἔχει ὁ ψεύστης, καὶ ὅταν ὁ χρόνος ἀποκαλύψῃ τὸ τί εἶναι, τὸ ἐπίπονον γῆρας του ἔρχεται καὶ ἐδρῶσαι αὐτὸν μόνον εἰς τὸ τέρας τοῦ βίου. Ὁ δυστυχὴς ἀποθνήσκει ὡς νὰ μὴ ὑπῆρχε κανεὶς περὶ αὐτοῦ! Πλάτων.

Καθαρίωσις καὶ ἠθικὸν αἶσθημα.

Ἐμπορεῖ τις νὰ εἰπῇ ὅτι ὑπάρχει σύνδεσμος μεταξὺ τῆς καθαριότητος καὶ τοῦ ἠθικοῦ αἰσθήματος. Καὶ ἤθελε μὲν εἶσθαι ὑπερβολὴ νὰ εἴπωμεν, ὅτι οἱ καθ' ἕξιν παραμελοῦντες τὴν καθαριότητα καὶ προτιμῶντες νὰ ἦναι ῥυπαροὶ, δὲν ἔχουν ἠθικὴν αἰσθησίν· ἀλλ' ἔμπορεῖ τις ἀληθῶς νὰ εἰπῇ, ὅτι οἱ ἠθικῶς εὐαίσθητοι καθίστανται ἔτι μᾶλλον τοιοῦτοι ὡς ἐκ τοῦ σεβασμοῦ τῆς ἀρετῆς ταύτης. Στενὴ συγγένεια ὑπάρχει μεταξὺ τῆς ἠθικῆς μοχθηρίας καὶ τῆς σωματικῆς ἐξαχρείωσης.

ΕΠΙΦΡΟΝ ΤΗΣ ΑΝΑΤΡΟΦΗΣ.

«Ἐκ τῶν ἀνθρώπων—λέγει ὁ Λύκκιος,—μοὶ φαίνεται ὅτι ἐννευήκοντα τοῖς ἑκατὸν εἶναι ὅτι εἶναι, καλοὶ ἢ κακοὶ, χρησιμοὶ ἢ ἐπιζήμιοι εἰς τὴν κοινωσίαν, ἐκ τῆς διδασκαλίας, τὴν ὁποῖαν ἔλαβον. Ἀπὸ τὴν ἀνατροφήν ἐξαρτᾶται ἡ μεγάλη διαφορὰ ἢ εἰς αὐτοὺς παρατηρουμένην. Αἱ ἐλάχισται καὶ κλέον ἀνεπαίσθητοι ἐντυπώσεις, αἱ εἰς τὴν νηπιότητα ἡμῶν λαμβανόμεναι, ἔχουν ἀξιολογώτατος καὶ διαρκεστάτας συνέπειας. Αἱ πρῶται αὗται ἐντυπώσεις εἶναι ὡς ποταμοὶ, τὰ ὕδατα τοῦ ὁποῦ εὐκόλως δυνάμεθα νὰ στρέψωμεν εἰς πάντῃ διαφόρους

διευθύνσεις, ὥστε ἀπὸ τὴν ἀνεπαίσθητον διεθύνωσιν, τὴν ὅποιαν λαμβάνει ὁ ῥυαὶ εἰς τὴν πηγὴν του, φθάνει ἐπὶ τέλους εἰς τόπους πολλοὺς ἀπ' ἀλλήλων ἀπομακρυσμένους· μὲ τὴν αὐτὴν δὲ εὐκόλιαν δυνάμεθα, στοχάζομαι, νὰ στρέψωμεν καὶ τὰ πνεύματα τῶν τέκνων εἰς ὅποιαν διεθύνωσιν ἐπιθυμοῦμεν.»

Τοῦ ματαιόφρονος τὸ σύνθημα εἶναι «Κέρδησον χρήματα.»
Τοῦ γεονοιαιοῦ ἄποκατῆσον χρήματα καὶ δάνειμε αὐτά.»
Τοῦ φιλαργύρου, «Ἀποκτῆσον χρυσὸν καὶ φεῖθου αὐτόν.»
Τοῦ ἀσώτου «Κέρδησον χρυσὸν καὶ ἐξόδευσον αὐτόν.»
Τοῦ κοκιστοῦ «Ἀποκτῆσον χρήματα καὶ δάνεισον αὐτά.»
Τοῦ μωροῦ «Ἀποκτῆσον χρήματα καὶ τελείωσον αὐτά.»
Τοῦ χαρτοπαίκτη «Κέρδησον χρήματα καὶ ἀπόλεσον αὐτά.»
Τοῦ φρονίμου «Ἀποκτῆσον χρήματα καὶ μεταχειρίσθου αὐτά.»

— Ἀμερικανὸς τις φιλόανθρωπος ἔχει δώσει εἰς ἐκπαιδευτικὰ καταστήματα κατὰ τὰ τελευταῖα δύο καὶ ἡμίσεια ἔτη τὸ ποσὸν τῶν 800 καὶ ἐπέκεινα χιλιάδων ταλλήρων, ἢ γλ. χιλία ταλλήρα ἢ 6,000 ὀρχ. καθ' ἑκάστην ἡμέραν!

— Τὸν ἱατρὸν Τάννερ ἐμιμήθη ἕτερός τις Ἀμερικανὸς ὁ κ. Γαρσίκορ, ὅστις ἐτελείωσε ἀσφαλῶς τὴν τεσσαρακονταπενταήμερον νηστείαν του, κηρύττει δὲ, ὅτι τὸ πείραμα τοῦτο ἔκαμε χάριν τῆς ἐπιστήμης!

— Αἱ πλάστιγγες, διὰ τῶν ὁποίων ζυγίζουσι τὸν χρυσὸν εἰς τὴν Νέαν Ἰόρκην, εἶναι τόσον ἀκριβεῖς, ὥστε ἐὰν θέσῃ εἰς ἀμφότερα τὰ μέρη αὐτῶν χαρτίον ἰσοβαρῆς, καὶ ἔπειτα γράψῃ ἐπὶ τοῦ ἑνὸς μὲ μολυβδοκόνδυλον μίαν μόνην λέξιν, ἡ πλάστιγγὴ θὰ κλίνῃ πρὸς τὸ μέρος ὅπου εἶναι τὸ χαρτίον τοῦτο!

— Πρὸς ὄφελος τῶν παιδιῶν καὶ νέων τὸ νομοθετικὸν σῶμα τῆς Πολιτείας Νέας Ἰόρκης ἐνομοθέτησε νόμον, διὰ τοῦ ὁποῦ ἀπαγορεύεται ἡ πώλησις ἢ ὁδὸς μπίρας, κρατοῦ, ἢ πνευματωδῶν ποτῶν εἰς παιδιὰ μικρότερα τῶν 16 ἐτῶν, τιμωρεῖται δὲ προσέτι μὲ πρόστιμον καὶ πᾶς ὅστις ἤθελεν μεταχειρισθῆ τὰ τοιαῦτα παιδιὰ πρὸς συλλογὴν ῥακῶν, ἐμποδίζεται δὲ καὶ τὴν φοίτησιν τῶν τοιούτων εἰς τὰ θέατρα χωρὶς τῆς συνοδείας τῶν γονέων ἢ συγγενῶν αὐτῶν. Θὰ ἠγχομέθα ὁ ἀγαθὸς οὗτος νόμος νὰ ἐτίθετο εἰς ἐνέργειαν καὶ μεταξὺ μας, ὅπου τὰ παιδιὰ καὶ οἱ νεανία μας τρέχουν καθ' ἑκάστην εἰς ἀπάλειαν.

— Οἱ ἰδιοκτῆται λατομείου τινοῦ γρανήτου εἰς Ἀμερικὴν καυχῶνται ὅτι ἔκοψαν τὸν μέγιστον μονόλιθον, ἐν τῷ κόσμῳ εἶναι ὅ' οὗτος 150 ποδῶν τὸ μήκος, 10 τὸ πλάτος καὶ 8 τὸ πάχος καὶ ζυγίζει 1,000 τόνους, ἢτοι 800,000 ἐκάδας!! ὁ λίθος οὗτος ὑπερβαίνει κατὰ τὸ μέγεθος καὶ αὐτοὺς τοὺς λίθους, οἵτινες εὐρίσκονται εἰς τὰ ἱερεῖα τῆς Βαλδὰκ ἢ Ἡλιουπόλεως.

— Τῆς Ῥωσσίας τὸ δημόσιον χρέος ἀνεβαίνει εἰς τὸν φοβερὸν ἀριθμὸν τῶν 13 περίπου δισεκατομμυρίων φράγκ. (12,000,000,000). Ὅλον δὲ τοῦτο τὸ ὑπέροχον χρέος προήλθεν ἐκ τῆς φιλοδοξίας τῶν ἀρχόντων τῆς!

ΙΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Ποῖοι εἶναι οἱ ἐχθροὶ τοῦ εὐσεβοῦς ἀνθρώπου;
2. Ποῖα τὰ ὑποδήματα αὐτοῦ;
3. Ποῖα ἢ μάγαλα αὐτοῦ;